

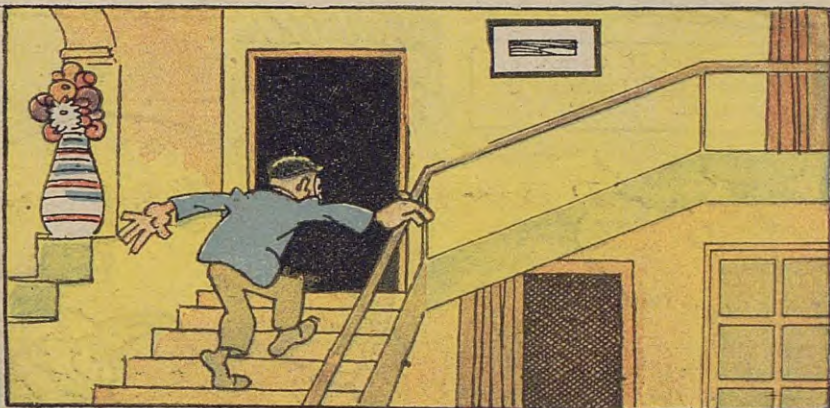
WPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Un crim encertat

El lladregot Mà-de-Porra entra de nit a una torre.

Puja amb pausa els esglaons havent-se tret els mitjons.

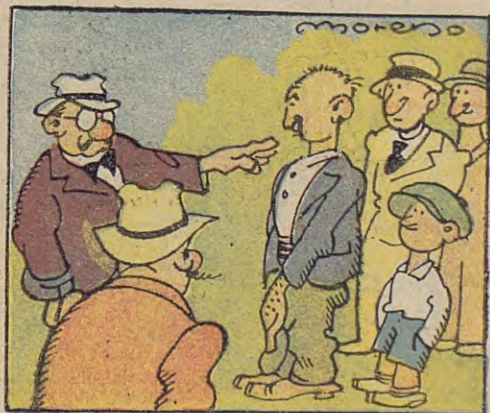
Es troba un encamisat amb fusell molt ben armat.

Tement que el vulgui matar s'avença ell a començar.

Entra molta gent de pressa felicitant-lo amb gran fressa.

Per matà un boig perillós li donen un premi honorós.

LES CACERES DE DON COSME

Heus aquí D. Cosma, caçador pel vestit, però no per la punteria.

Cansat de no trobar res, decideix tornar-se'n, quan...

El pagès s'atura i fan tractes, resultant que li ven un conill.

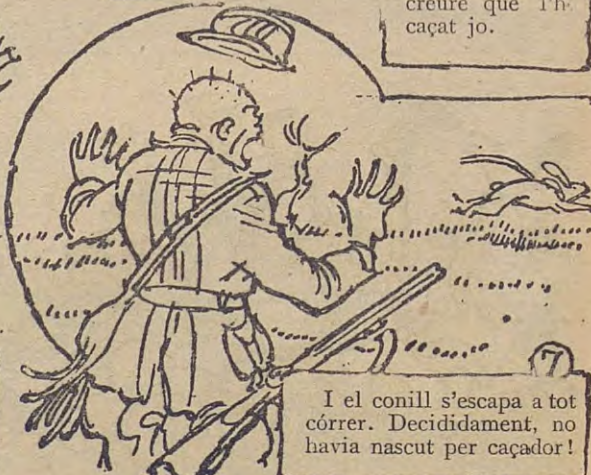
veu un pagès que se n'anava a mercat a vendre conills, i el crida.

En possessió de la «peça», pensa. Aquesta bèstia té d'ésser ferida per fer creure que l'havia caçat jo.

Lliga el conill a un arbre, apunta, tira... i trenca el cordill!

I el conill s'escapa a tot córrer. Decididament, no havia nascut per caçador!

Malaguanyat heroisme

Mentre el senyor Canons dormia tranquil·lament

uns lladregots entren per la finestra de l'entressol.

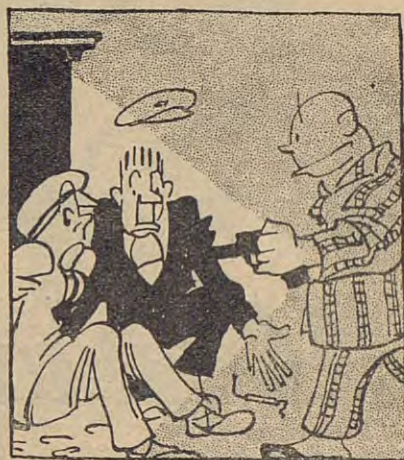
El senyor Canons és valent i enginyós i com que no té armes a mà

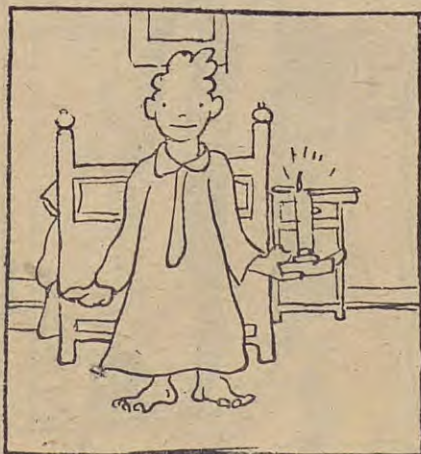
agafa la pistola de joguina del seu fill.

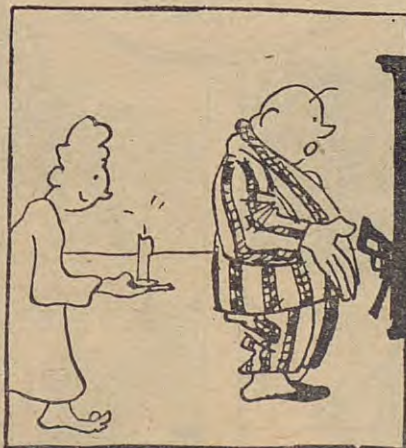
Avençant cautelosament veu els lladres que obren la caixa.

—Mans altes!—Els lladregots, espantats, deixen les eines.

En aquell moment, el nen del senyor Canons, que ha sentit soroll,

surt i crida a son pare: —¿Papà per què jugues amb la meua pistola?

I és clar, els lladres, sabent que no hi ha perill, se'n van tranquil·lament.

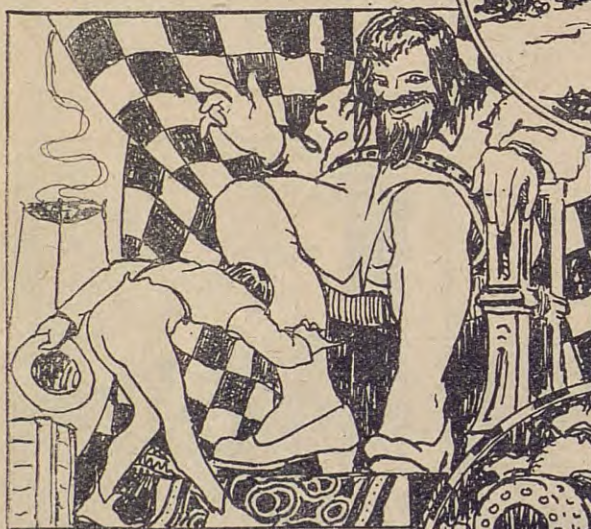
Un exercit diminut

Un pastor oferí al rei
fer-li un senyalat servei.

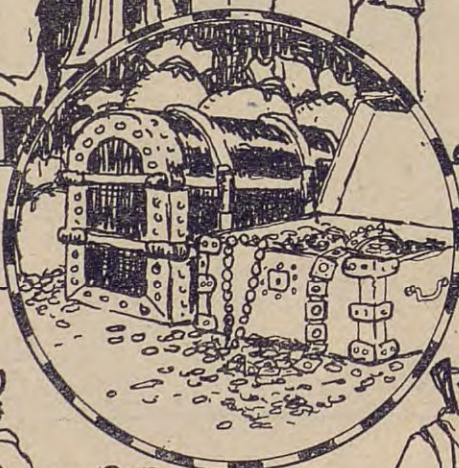
Lliurar-lo de l'impost gran
que pagava a un gros gegant.

Dues caixes preparà
i d'avespes les omplí.
Al gegant les presentà
dient-li que era or del fi.

El gegant, aturmentat
per les molestes fiblades,
a l'impost ha renunciat
i li ha dat joies preades.

I se'n torna el bon pastor
carregat amb gran tresor.

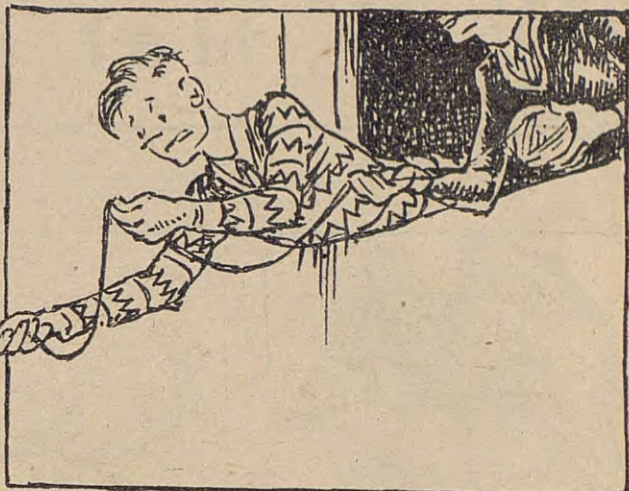
I perquè ho va fer tan bé
el rei el fa conseller.

Bequer

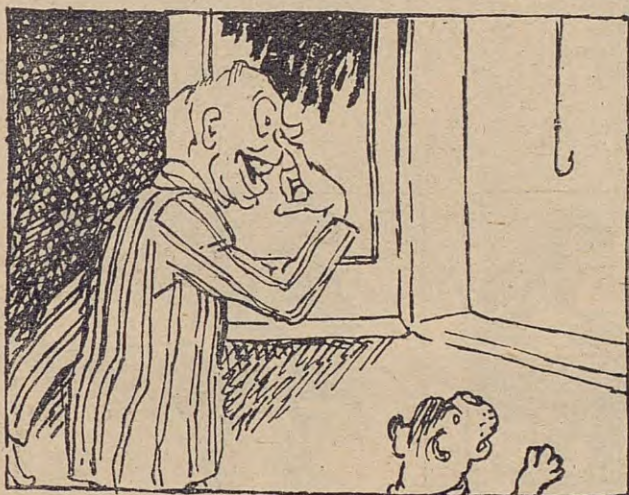
Les Històries de l'oncle Joan

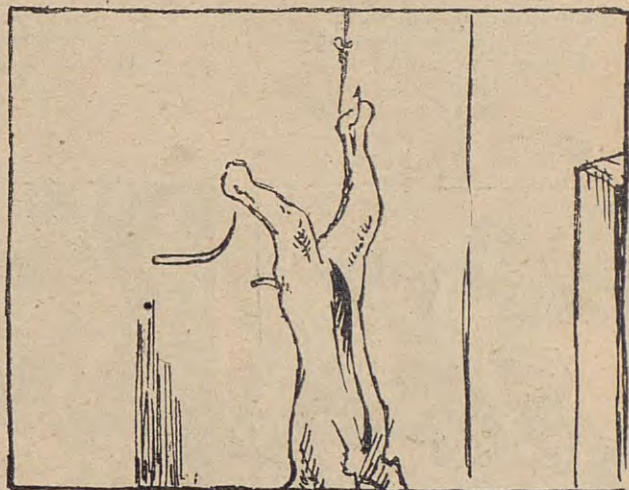
El fet que un carnisser posi un anyellet escorxat a refrescar a l'eixida de casa seva, és cosa que no té res de particular. No obstant, va tenir greus conseqüències.

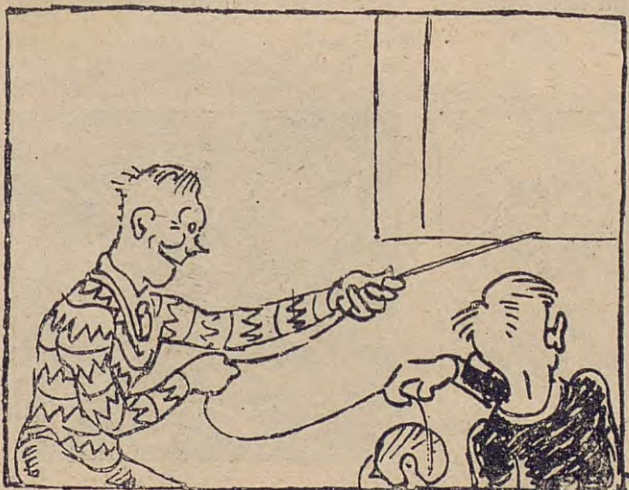
Perquè va excitar la gana d'uns endiastrats estudiants que en passaven molta a una dispesa del quint pis de la mateixa casa. I per apoderar-se de l'anyell, guarniren un rudimentari aparell de pesca.

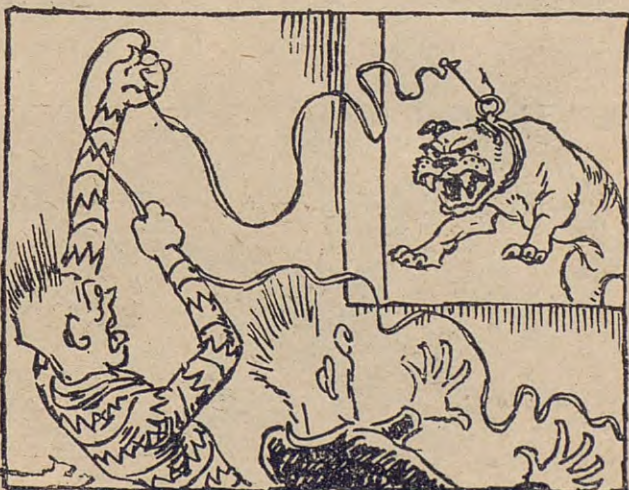
Però el veí de sota dels estudiants—un còmic tronat que patia una debilitat crònica a les butxaques de l'armilla—va veure passar l'ham i va recelar alguna cosa. I es quedà a l'aguait.

L'ham, dirigit per una mà pacient i habilidosa, va poder enganxar-se al cobejat anyell, que començà la seva ascensió patí amunt, giravoltant en la punta del cordill.

Els estudiants, de dintre l'habitació estant per no cridar l'atenció, anaven cobrant la corda, sentint cada vegada més pròxim l'objecte de llurs cobejances.

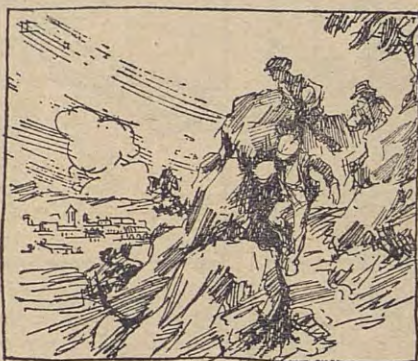

«Hala, hala, hala, ja és nostre!» «Bup, bup, guau, guau!!» «Ajut, misericòrdia! Però, com rediantre pot ésser que en lloc de l'anyell hagi pujat el bull-dog del còmic d'aquí sota??!!»

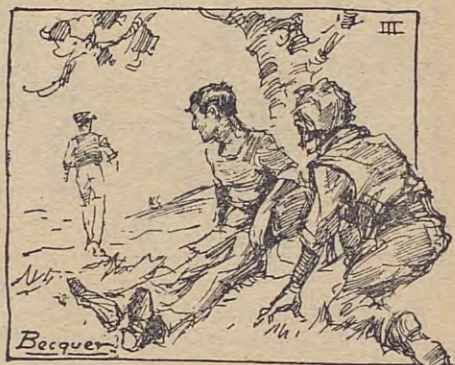
Mal profit

A una ermiteta allunyada uns lladregots van entrar i un feix es van emportar de joieria sagrada.

Per por d'ésser agafats caminen dies i dies lluny de pobles i masies per corriols amagats.

Finida sa provisió, un d'ells el fan disfressar i a un poblet el fan anar a comprà alguna racció.

Llavors els dos que han quedat conspiren contra l'absent: —Així que torni, al moment ha de morí apunyalat!

—I així només dues parts haurem de fer del tresor. Mentrestant, sense temor l'altre està comprant menjars.

I pensa: —Si els puc posar al pa un xiquet de verí, el tresor serà per mi. I arsènic se'n va a comprar.

Quan arriba a la boscúria on l'estaven esperant, per darrera i per davant l'apunyalen amb gran fúria.

Satsifets els assassins, es posen a fer tiberi, prò al cap de poc gran temperi senten esclatar per dins.

Un eixam de corbs mostrarà als civils el lloc on eren aquells cadàvers que es feren amb llur cobdícia el fossar.

Volta completa

PERE Rafeques, excellent ciutadà de Barcelona i pare de família menestral, honrat i treballador, rondava pel passeig del Born i per la placeta de Santa Maria de la Mar, el vespre de la vigília de Sant Tomàs de l'any de gràcia 1795, regnant a les Espanyes Don Carles IV.

Mestre Rafeques estava preocupat per un petit problema. Es tractava de comprar una joguina pel seu Tomaset, de quatre anys, que l'endemà celebrava la seva festa onomàstica. Rondant, rondant, es trobà davant d'una botiga titulada «Proveïdor de la Casa Reial», l'aparador de la qual era ple de les rudimentàries joguines que s'usaven en aquella època, marcades totes al seu preu, des d'un xavo fins a mitja lliura... les més cares.

Pere Rafeques no s'hi pensà més. Aquella botiga era proveïdora de la Casa Reial... doncs ¿on podria trobar millors joguines que les que compraven els Reis?

Entrà i de seguida veié quelcom que havia d'ésser molt apreciat pel seu Tomaset: Un cavallet amb rodes, no de cartró com els fan ara, sinó de fusta de faig estufada i tallada, treball que feien els mestres d'aixa de la Costa de Llevant quan hi havia poca feina a fer fragates o gussis.

—Mitja lliura—li digué el venedor, Mestre Ortolà—. Es obra fina pintat per mi mateix.

—¿Què dirà la dona?—remugà Mestre Rafeques—. Va, va! pel Tomaset val la pena.

I sense vacil·lar més, pagà la mitja lliura barcelonesa... cinc ralets de la moneda d'ara, com si diguéssim.

No cal dir que en Tomaset Rafeques estigué força content i que la senyora Rafeques, si bé rondinà una mica, estigué també ben joiosa de què el seu marit obsequiés tan bé el filllet.

Tomàs Rafeques, corredor de grans a la Riba, estava força preocupat, aquella vetlla de Sant Josep de l'any 1832, recorrent les botigues de la Tapineria en cerca d'una joguina adequada per regalar al seu Josepet de cinc anys.

En una botiga veié quelcom que li cridà l'atenció i entrà a comprar-ho. Era la reproducció exacta d'una fragata de guerra, amb les seves veles completes i les seves bateries de canons de plom. Estava marcada a vint napoleons.

—La dona rondinarà—pensava en Rafeques, tot ordenant al botiguer que li fes dur per un camalí la preciosa joguina—, però no hi fa res; cal que el nostre Pepet conegui com són els gloriosos vaixells que defensen el comerç marítim que dóna negoci al seu pare!

En efecte, la muller va rondinar una mica, però en veure que en Pepet estava tan content, també es sentí satisfeta de què el seu senyor marit demostrés tant d'amor paternal.

Josep Rafeques, naviler del carrer Ample, estava molt amoïnàt aquella vi-

gília de Sant Antoni de l'any 1870, cercant per les botigues del carrer de Ferran VIIe una joguina adequada pel seu Tonet de vuit anys. I la que li semblà més adient fou un magnífic tren de joguina amb els vagonets de primera, segona, tercera i carrega molt ben construïts amb ferro i fusta i amb la locomotriu moguda no pas amb corda com els trenets de preu més baix, sinó a vapor de debò, per medi d'un llumet d'esperit de vi. Costava cent duros, però els valia!

—La dona rondinarà, de segur, però pel meu Tonet val la pena! Cal que s'aficioni a l'enginyeria i sigui un savi.

I en efecte, a en Tonet li agradà molt el regal del seu pare i la mareta rondinà una mica, per compromís...

Antoni Rafeques, enginyer director de la Consolidated Engineering & Motoring Co. Ltd. de Pennsylvania Pa. U. S. A. recorria els carrers de Nova York aquella vigília de Sant Guillem, de l'any 1904, cercant una joguina adequada pel seu fill Guillem, o, com li deien en anglès allà dalt, William.

I en una de les més luxoses botigues de la Cinquena Avinguda trobà el que desitjava: un automòbil per nen, amb neumàtics de debò i un motor elèctric amb acumuladors que li permetia córrer sense que el jove motorista hagués de pedalejar com succeeix en altres automòbils més econòmics. Valia 1.000 dòlars, però pel petit William valia la pena.

I naturalment, el petit William estigué molt content i s'aficionà molt al motorisme.

L'aviador de fama universal William Rafeques recorria els barris de la Catedral de Barcelona, on havia ar-

ribat en vol transatlàntic pocs dies abans de la festa de Sant Pere de l'any de gràcia 1930. Era precis, abans d'emprendre el viatge de retorn a Nova York, comprar alguna joguina adequada pel seu petit Pere, o Peter, com li deien allà dalt. Era per això que William Rafeques recorria les botigues d'antiquari que s'estalonen a l'Arx barcelonina.

I en una d'elles trobà el que cercava. Un cavallet, de fusta de faig estufada, treballat a mà pels mestres d'aixa de la costa cent quaranta anys endarrerat i pintat a mà per Mestre Ortolà, de la Plaça de Santa Maria, proveïdor de la Reial Casa de Don Carles IV. Valia cinc mil duros...!

—El meu noi estarà content, amb la seva afició a les antiguitats. El compro encara que la dona rondini!—exclamà William Rafeques.

UN NOI PRUDENT

Digué el mestre als seus deixebles:

—Ara cadascú escriurà la relació d'una cosa

que hagi fet o presenciat

en dues centes paraules

poc més o menys. Endavant.—

Al cap de poc, un deixeble

s'aixeca i li diu: —Ja està.

—¿Tan de pressa?—exclama el mes-

[tre—.

Vejam, llegeix què has posat.

El xicot llegeix amb calma:

«Ahir vaig veure un cavall

caigut al mig la Granvia

que no es podia aixecar.»

Això són quinze paraules,

les altres les pronuncïa

el carreter; no les poso

perquè fan esgarifar.

P. E. P.

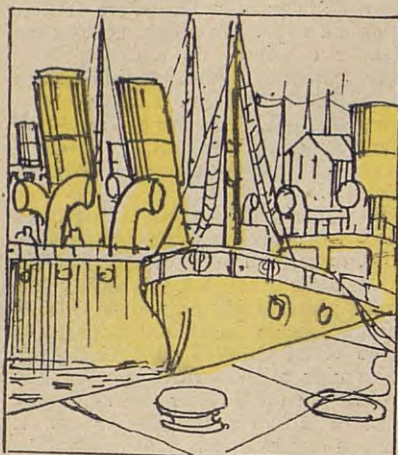

—Em sap greu que us hagueu de mullar tant, companys.

(De *The Passing Show*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

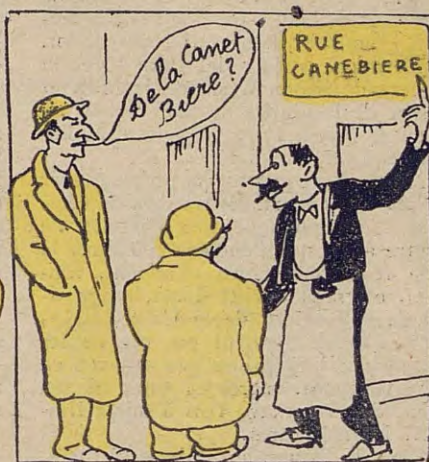
No es pot ser cosmopolita
o bé l'estómac s'irrita.

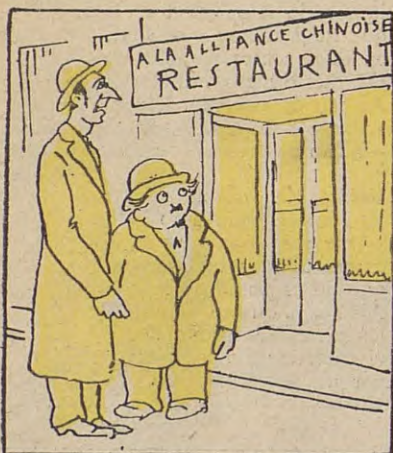
Amb temperatura bella
desembarquen a Marsella.

—¿Com es demana un canet?
perquè jo tinc molta set.

—La Canebiere, mé uí!
és aquest carrer d'ici!

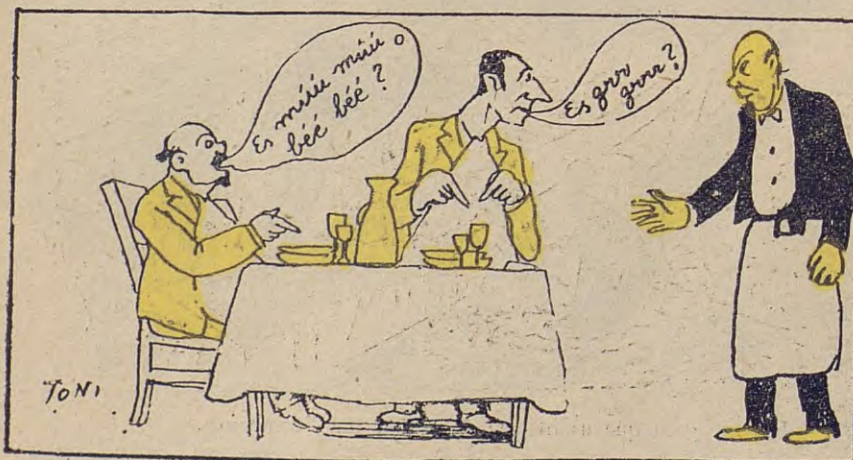
—Mira, un restaurant xinès.
Entrem-hi a veure com és.

—Bonà carn! ¿De què deu ser?
—Preguntarem al cambrer.

—¿De quina bèstia és això?
—No t'entén, ja veuràs jo.

Pregunten si és bou o be
i amb el cap fa «No» el cambrer.

Li pregunten si és garri
i tampoc no diu que sí.

Fins que per fi els declarava
de quina bèstia es tractava.